

POUTNÍK

ROČNÍK XIX./XX.

VÁNOCE 2015

LEDEN 2016



VYROVNAT STEZKY

Advent končí, již brzy přijde Pán. Liturgie nás vyzývá: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ (Mk 1,3)

On, který vstoupil do lidských dějin, chce vejít i do našeho života, ale cesta v nás je plná překážek. Je třeba je odstranit.

Jaké překážky to jsou?

Všechny touhy naší duše, které se neshodují s Boží vůlí, špatné sklony, které nás svazují. Touha po ocenění, úctě, lásce, touha po věcech, snaha o zdraví za každou cenu. Jsou to však zvláště ty nejhorší lidské skutky, vzdor, pomluvy, pomsta...

To všechno v sobě musíme s velkou rozhodností uhasit, přijmout Boží vůli – připravovat Pánu cestu. To všechno nás z cesty k Bohu odvádí. Potlačíme-li své špatné touhy, budeme opět kráčet po paprsku Boží vůle.

To, co nás nepochybně vede po přímé cestě, je láska k bližnímu. Začneme tedy znovu a milujme každého, s kým se setkáme. Zapalme ve svém srdci touhu horoucí a chvályhodnou, kterou si jistě přeje i Bůh: touhu milovat bližního a s nezištnou, neomezenou láskou se s ním ve všem sjednocovat.

Láska ožíví lidi i vztahy a nedovolí, aby se sobecké touhy vkradly do našeho nitra. Naopak bude účinkovat jako ta nejlepší protilátka.

Můžeme si připravit vánoční dárek i pro Ježíše: bohaté a šťavnaté ovoce – svoje srdce – horoucí a strávené láskou.

VÁNOCE KAŽDÝ DEN

Nastal Štědrý večer! Slovo se stalo tělem a přináší nám lásku.

Nastal Štědrý večer!

Chtěli bychom, aby nikdy neskončil. Nauč nás, Pane, jak trvale prožívat tvou duchovní přítomnost mezi námi.

Nastal Štědrý večer!

Kéž tvá láska hoří v našich srdcích, kéž se navzájem milujeme tak, jak to chceš ty.

Budeme-li mít takovou lásku, můžeme slavit Vánoce každý den.

BLAHOŠLAVENÍ CHUDÍ

Nikdy jsem ještě Kristovo narození neočekávala tak radostně jako letos. Vlastně to ani nebylo očekávání – s adventem pro mne vánoční doba už nastala!

Důležitá je láska, opravdová láska... Láska, kterou cítíme, když ve svém nitru bez ustání hledíme na ukřižovaného a opuštěného Ježíše. V tom spočívá tajemství jednoty, znovuzrození našich duší, a snad i celého světa.

Kéž se o vánoční noci Ježíš v našich srdcích opět narodí, kéž v nich zazáří jako jediná hvězda našeho života.

Pane, pomoz nám, ať nehledíme jen na pomíjivé věci, ať máme oči jen pro tebe!

Prosme o jedinou milost: abychom milovali Boha v každém okamžiku svého života. On jej pak může proměnit v paprsek světla – svědectví o něm. To úplně stačí.

Štědrý den

Bohuslav Reynek

Milo je v slámě a na seně.

Ve vůni zimy a jeseně
sny vracejí se ztracené,
rozhlížejí se zmateně.

Slunce se v mlhách mihotá,
Jehňátko vyšedší z života,
blahoslavená mrákota.

Adventu posvátná krajina
barvu má chleba a vína,
trpěti přestává, těšit se začíná.

Slunce jí na zdi a na střechy
jablka kreslí a ořechy,
zátiší útěchy.

Maluje dary, jež chudí donesli,
dva dýchající u jeslí,

a komu pozorně kreslí
tu černou loďku i s vesly?

Konec roku

Bohuslav Reynek

Tmy haluz košatá se záhy nakloní
A pod ní pěšina si hvězdu vyhledá.
V tmě vůně ořechů a vůně jabloní
se zavrou do komor, než přijde koleda.

Klíč zářící si slunce snímá ze šíje,
očistec zimy zvolna odmyká.
Dvanácti starcům nohy umyje
v stydnoucích vlnách rybníka.

Dvanácte starců z vod šplouchavé
neuzří tvář svou, až se nachýlí.
Jen šepot uslyší, jež do ave
adventních zvonů vlny vmísily.

Milujme ho v sobě, v nesčetných odstínech svých strastí; milujme ho však především ve svých bratřích, ve všech lidech kolem sebe.

Můžeme-li mezi nimi někomu dát přednost, milujme ho v těch nejubožejších, nejotrhanějších, v těch, kteří vzbuzují největší odpor, v neopuštěnějších, v těch, které společnost zavrhuje.

Ježíš řekl, že byl poslán, „aby přinesl chudým radostnou zvěst“ (srov. Lk 4,18). Kéž to platí i o nás.

Evangelium slibuje blaženost především plačícím, hladovým, pronásledovaným... Věnujme pozornost hlavně jim, jsou Pánem vyvolení! Vyvolme si je i my!

Zcela se darujme: hledejme a nalézejme okolo sebe tvář Opuštěného a prosme o takovou lásku, abychom se stali druhým Ježíšem, živou církví, druhou Marií. Buďme Marií do té míry, aby trpící mohli říkat i o nás:

„Refugium peccatorum,	„Útočiště hříšníků,
Consolatrix afflictorum,	Těšitelko zarmoucených,
Auxilium christianorum...“	Pomocnice křesťanů...“

Chiara Lubichová (z knihy *Vánoce, Nové město, Praha 1997*)-BM-

ROK MILOSRDENSTVÍ: NABÍDKA ŽIVOTA VYŠŠÍ KVALITY

Dnes se často hovoří o životní úrovni vyjadřované růstem hrubého domácího produktu, růstem průměrné mzdy a mnoha dalšími ekonomickými ukazateli. Nic proti tomu, ale spočívá skutečná kvalita života jen v jeho materiální stránce? Tušíme, že nikoli, a máme pro to řadu důkazů.

Třebas ani my sami si nežijeme až tak špatně, ale uvědomujeme si, že k úplné spokojenosti nám ještě něco chybí. Mnohdy jsou to komplikované či nějak narušené vztahy s lidmi z našeho nejbližšího okolí, které možná již po celá léta neseme jako velkou zátěž a nedokážeme se jí zbavit. Začalo to snad nějakou maličkostí, na niž se pak nabalovaly další věci, až z toho vznikl jakýsi začarovaný kruh. Jak z něho vyjít? Víme, že tím kouzelným slůvkem je odpuštění, ale nedokážeme se vždy k němu dopracovat.

Ví to i papež František, a nepochybně to byl pro něho jeden z impulsů, proč vyhlásil Svatý rok milosrdenství. V poslední době jsme v církvi prožívali různé tematické roky, které měly oživit například naši víru, úctu k zasvěcenému životu, dát kněžím další podněty k lepšímu vykonávání jejich služby atd. Rok milosrdenství se však našeho každodenního života dotýká nejvíce ze všech: přijímané Boží milosrdenství v životě člověka by mělo vést k odpuštění druhým.

Papež se k tématu milosrdenství a odpuštění, zejména v rodině, při svých promluvách často vrací. Nedávno hovořil velmi jasně: „Rodina je velkým cvičištem vzájemného dávání a odpuštění, bez něhož žádná láska nemůže trvat dlouho. Láska bez dávání a bez odpuštění nevydrží, nevytrvá! (...) Naučíme-li se prosit bezodkladně o prominutí a vzájemně si odpouštět, rány se hojí, manželství utužuje a rodina se stává domem, který je kompaktnější a odolává ořesům našich malých i velkých špatností. (...) Praxe odpouštění nejenom chrání rodiny před rozpadem, ale pomáhá společnosti, aby byla méně zlá a méně krutá“ (Generální audience ze 4. listopadu 2015).

Odpuštění začíná v rodině, ale jako takzvané „vztahové dobro“ má přesah do života celé společnosti a je jedním z faktorů kvalitnější životní úrovně. To by jistě bylo zajímavé téma pro experty (možná cesta k příští Nobelové ceně za ekonomii?), ale my chceme raději zůstat na praktické rovině.

Papež ve zmíněné katechezi také konstatuje: „Říká se: ano, jsou to krásná slova, ale není možné je praktikovat. Tak tomu ale díky Bohu není. Přijetím odpuštění od Boha jsme s to sami druhým odpouštět.“

Následující text, převzatý z knihy amerického duchovního, má být pomůckou, jak se můžeme na cestu odpuštění vydat, vytrvale po ní kráčet a s Boží pomocí úspěšně dojít až k jejímu cíli, jímž je v ideálním případě obnova vztahu, ale každopádně naše vnitřní osvobození jako odměna za úkon odpuštění.

Deset kroků vedoucích k odpuštění

Proces odpouštění můžeme přirovnat k cestě. Má své východisko (prožitek zranění) a má svůj cíl (odpuštění). Abychom dovedli cestu do zdárného konce, jsou k tomu zapotřebí některé kroky.

1. krok: Obrátit se k Bohu

Naše cesta začíná tím, že se obrátíme k Bohu. Když se k němu obrátíme, dokážeme se ke své bolesti postavit. Bůh se stane naším společníkem na cestě a nebude chtít, abychom spolu cestovali mlčky. Je dobře s ním hovořit! Prosme ho o pomoc a uzdravení, o trpělivost a odvalu, o moudrost a sílu. V průběhu cesty se s největší pravděpodobností změní to, co mu chceme říci: Místo prosby „Pomoz mi“ budeme možná říkat „Děkuji“.

2. krok: Nezůstat stát

Hněvat se proto, že mi někdo něco udělal, není hřích. Bůh nám dal schopnost, abychom hněv pocíťovali. Avšak to, jak s ním budeme zacházet, je pro další pokračování naší cesty rozhodující.

Když se bude hněv proměňovat v rozhořčenost a zlost anebo když nás povede k tomu, abychom hledali odplatu či pomstu, zůstali jsme u svého hněvu stát. Hněv nás však také může vést dopředu. Může nás vést k tomu, že se postavíme proti způsobené nespravedlnosti, že se začneme bránit anebo člověka, který nám ukřivdil, odkážeme do patřičných mezí. Hněv a láska mohou jít ruku v ruce.

Řekněme Bohu, že se na někoho hněváme. Náš hněv možná odkrývá nedostatek naší víry a důvěry, avšak Bůh se s námi setkává tam, kde právě jsme. Nejde před námi s tím, aby na nás pak počkal, až my ho dohoníme. Při této cestě Bůh vždycky zůstává na naší straně, i když ještě máme před sebou dlouhou pouť.

3. krok: Zvolit si úzkou stezku

Odpustit znamená rozhodnutí, nikoli pocit. Když se nám stalo bezpráví nebo když nás někdo zranil, bývá normální, že jsme zlostní, smutní, zklamaní, zmatení nebo bázlívi. Avšak

i navzdory těmto pocitům se můžeme rozhodnout, že chceme odpustit, že nechceme odplácet, ale jednat tak, jak to vyžaduje láska. Dojdeme přitom na rozcestí: Můžeme se rozhodnout buď pro cestu hněvu a odplaty nebo pro cestu odpuštění a pokoje. Ta druhá stezka je užší a těžší, avšak jako jediná vede k cíli.

4. krok: Vyhýbat se nebezpečí

Proces odpuštění bývá často tvrdý. Ale nemusí to tak být ve všem. Nemůžeme a nesmíme se vystavovat zbytečné námaze nebo otevřenému nebezpečí.

Pokud hrozí nebezpečí násilí nebo zneužití, vyhněme se mu, a je-li třeba, utečme před ním. I Ježíš se v některých okamžicích nebezpečí vyhýbal. Později přijal utrpení, které bylo nezbytné, aby splnil své Boží poslání: křížová cesta byla součástí jeho životní cesty. I my máme nést svůj kříž. Avšak ne každé utrpení je křížem, jehož nesení Ježíš od nás žádá. Existují bolesti, kterým se máme vyhýbat!

5. krok: Zastavit se v kostele a čerpat sílu ze svátosti

Na každé dlouhé a obtížné cestě člověk potřebuje potravu, aby se posilnil, když je vyčerpaný, a lék, když je zraněn. Na cestě odpuštění nám Ježíš nabízí obojí. Ve svátosti smíření nám odpouští a léčí vnitřní rány, které nám způsobily naše hříchy.

Když jsme od něho obdarováni, můžeme dávat dál to, co jsme přijali. Ve svátosti eucharistie nás živí svým tělem a krví. Dává nám svou milost, abychom mohli jít dál. Vysílá nás se svým pokojem, abychom lásku a odpuštění nesli dál.

6. krok: Ptát se na cestu a na směr

Nejsme první, kdo se vydal na cestu odpuštění. Pomoci nám může ten, kdo už ji prošel. Od něho si můžeme vyžádat usměrnění. Může to být buď moudrý a zodpovědný přítel, bratr nebo sestra v Kristu, kněz, jáhen nebo jiný duchovní, případně terapeut.

Bůh ví, že potřebujeme pomoc od druhých. Možná nám někoho takového pošle do cesty nebo nám ukáže člověka, který s námi chvíli půjde, posune nás nebo nás popotáhne vpřed.

7. krok: Odhodit přítěž

Když Ježíš rozesílal své učedníky, přikázal jim brát si s sebou jen malá zavazadla. I po cestě odpuštění bychom měli jít zatížení co nejméně. K tomu bude zapotřebí, abychom odhodili některé zbytečnosti, jako například ochromující pocit viny tak, že vyhledáme odpuštění u Boha. Rovněž bychom si měli „odlehčit“ od nepřiměřených očekávání od lidí, kterým máme něco odpustit my.

8. krok: Ohlédnout se přes rameno

Může nám pomoci, když se zpětně podíváme na situaci, při níž jsme byli zraněni, a nově zhodnotíme, co se tenkrát stalo. Byli jsme i my nějak spoluodpovědní? Vykonali nebo zanedbali jsme něco, co poznamenalo okolnosti našeho zranění? Co je s člověkem, který nás zranil? Co poznamenalo jeho život? Jaké skutečnosti ho vedly k tomu, že se takovým stal nebo takto jednal? Pochopit těžkosti druhého člověka nám může pomoci, abychom mu odpustili to, čeho se vůči nám dopustil.

9. krok: Nezařazovat zpátečku

Proces odpuštění není sprint, ale maratón. Často je to dlouhá a těžká cesta. Nemůžeme očekávat, že svého cíle dosáhneme rychle. Možná bychom to někdy nejraději vzdali. Může se nám zdát, že jsme udělali jeden krok vpřed a dva kroky vzad. Přesto je důležité, abychom nepřestali vytrvale krok za krokem kráčet vpřed. Mysleme na Ježíše: šel do Jeruzaléma, i když věděl, že se vydává nebezpečí. Nesl svůj kříž a na kříži zemřel. Ale třetího dne vstal z mrtvých. I my smíme doufat, že naše těžká cesta bude mít dobrý konec.

10. krok: Mít před očima cíl

Cíl naší cesty se nazývá odpuštění. Ale jak víme, že jsme ho dosáhli? Naše myšlenky, skutky a pocity nám ukáží, že se blížíme k cíli. Možná, že proces odpuštění bude dovršen až ke konci našeho života. V každém případě je dobré si ten den představit a myslet na to, jaká máme udělat rozhodnutí, abychom byli takoví, jací chceme být, až předstoupíme před Ježíše. Dokud jsme na cestě, můžeme doufat, že náš cíl je totožný s cílem toho, kdo nám způsobil zranění, a to je život s Ježíšem u Otce. Každopádně je to Ježíšovo přání. A mělo by být i naše!

(z knihy: R. Scott Hurd, Das Geschenk der Vergebung, Neue Stadt 2012, str. 149-156 vybral a přeložil Jiří Kratochvíl)-BM-

EUCHARISTIE

Pokračujeme v publikování myšlenek Chiary Lubichové o eucharistii I)

Stojí a čeká

(Z jednoho textu)

Jak je dobře, Ježíši, že stále přebýváš ve svatostánku a čekáš, až duše přijdou, aniž bys je nutil!

Pro všechny nastane chvíle, kdy tě – samotné a ztracené – hledají. Tehdy pochopí, kdo jsi a klaní se ti, Lásko. (1960)

Tvá láska je osobní

(Z deníku)

Při svatém přijímání si uvědomujeme, že tvá láska je osobní, je pro každého. Cele se dáváš každému. A tak tvůj příklad nechává padnout iluzi, která se nás může často zmocnit, když si myslíme, že ti sloužíme organizováním

velkých děl a přitom tě zanedbáváme v těch, kteří procházejí kolem nás okamžik za okamžikem, jako kdyby byli našemu životu ve společenství s tebou cizí. (1961)

Země nezůstala chladná

(Z jednoho textu)

Ne, země nezůstala chladná: Ty jsi zůstal s námi!

Co by bylo s naším životem, kdybys nepřebýval ve svatostáncích?

Zasnoubil ses jednou s lidstvem a zůstal jsi mu věrný.

Klaníme se ti, Pane, ve všech svatostáncích světa. Ano! Ty jsi s námi, pro nás. Nejsou vzdálené jako hvězdy na nebi, které jsi nám rovněž daroval.

Všude se s tebou můžeme setkat, králi hvězd a všeho stvoření!

Díky, Pane, za tento nezměrný dar. Nebe se vylilo na Zemi. Hvězdné nebe je malé. Země je velká, protože všude je protkaná eucharistií: Bůh s námi, Bůh mezi námi, Bůh pro nás. (1962)

Klanět se

(Z deníku)

Četla jsem něco od sv. Eymarda, zakladatele eucharistiánů. Četba o jeho životě se zdá být neustálým objevováním nekonečných pokladů, které eucharistie obsahuje. Zdá se být ponořený do eucharistie jako do nebe své duše, jako do cely svého řeholního života. To on vyslovil onu slavnou větu: „Toto století je nemocné, protože se neklaní.“

Klanět se.

Jakou žízeň po klanění cítíme někdy i my! Toužíme pokleknout s hlavou hluboce skloněnou k zemi, a to především duchovně, před svým Stvořitelem, Pánem, Vládcem.

Klanět se znamená stát se duchovně ničím a říci mu: „Jsi všechno,“ tedy „Jsi ten, který jsi,“ a já mám nesmírné privilegium, že to mohu svým životem stvrdit.

Sv. Eymard objevil určité aspekty duchovního života, které se pak staly majetkem církve. Je zajímavé, co říkal papež Pius XI. o jeho metodě modlitby: „P. Eymard shromáždil ze všech staletí, z toho nejniternějšího významu eucharistické tradice, (...) onu myšlenku, která vidí v eucharistickém Ježíši souhrn nádherných věcí, které obsahují a povznášejí podstatu a praxi uctívání: klanění, díkůvzdání, litování hříchů a prosby. V tom je celé náboženství, všechny postoje, které lidstvo může a má zaujmout před Stvořitelem.“

Nyní, na základě toho, co bylo řečeno v těchto denících, budeme s větší duchovní chutí a vědomím pronášet své díkůvzdání. Proto nedokážu vyjít z tohoto schématu, nebo lépe řečeno vycházím z něho, abych řekla Ježíši další věci, ale až poté, co vyslovím to základní. (10. dubna 1967)

Září více než slunce

(Z jednoho textu)

Představuji si zlaté město, kde do popředí vystupuje to božské, planoucí světlem, a to, co je lidské, vytváří pozadí. Postavilo se do stínu, aby dalo více vyniknout lesku.

Každý kostel, každý svatostánek září více než slunce, protože tam zůstala Lásku lásek.

(1958)

Přinášíš-li svůj dar

(Z deníku)

„Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar“ (Mt 5,23-24).

Uctívání Boha a láska k bratřím, která stále znovu vytváří jednotu mezi bratřimi, nemohou být v žádném případě oddělené.

Jestliže se nějaké společenství „nerealizuje“ v Kristu, ve své plnosti, je evangelijně nehodné toho, aby důstojně uctívalo Boha.

Druhý vatikánský koncil vzbudil tento smysl sjednocené komunity; a Duch svatý, který vane různými způsoby, napomohl novému objevení evangelia lásky.

Jak jsme to my křesťané potřebovali!

Proto jsme často cítili, že nechápeme celou hodnotu liturgie.

Jsme převážně dědici individuální zbožnosti, kde se příliš nehledí na vzájemnou lásku ve společenství. Ačkoli v duši zůstává onen určitý pocit tajemství, které zahaluje velké liturgické úkony, je tu i nepochopení a pocit prázdnoty z některých úkonů, které se mnohdy omezily na formu bez podstaty.

To vše proto, že křesťanství je často zbavené své pravé síly: lásky.

Jaké bohatství liturgické zkušenosti bychom mohli očekávat od Božího lidu, který je skutečně sjednocený! Tvář církve by se jevila v celé své nádheře a přitahovala by svět, tak jako kdysi Ježíš zástupy. (4. května 1968)

Já v nich

(Z deníku)

„Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“ (Jan 17,24-26)

Toto je snad ta část Ježíšovy závěti, která mě již při první četbě nejvíce ohromila.

Nikdy, nikdy na zemi nebylo slyšet něco podobného.

Anděl, který přináší z nebe poselství Panně Marii, okouzluje. Zde však nehovoří anděl. Hovoří Bůh, druhá božská osoba, která se obrací na Otce. Je to hlas, božské pouto mezi nebem a zemí, ale tak úzké, tak plné, že snad nikdy nebylo tak jasné jako v tomto případě, jak Boží slovo obsahuje Boha.

Zdá se, že Ježíš zintenzivňuje svůj proslov. Jeho srdce překypuje a „chce“. Říká totiž „chci“ a ne „prosím“ jako v předcházející části.

„Chci“: Je to „chci“ lásky. „Chci“, jehož malá ozvěna se nachází ve „chci“ svatých, jako je tomu v dopisech sv. Kateřiny. „Chci“ vyslovené tím, kdo je naprosto přesvědčený o tom, že prosí pouze o to, co se líbí tomu, koho žádá, a tomu, za koho prosí, a je přesvědčen, že prosí o velké věci.

Chce nám dát nebe. Daroval se nám právě cele v eucharistii a možná ono „já v nich a ty ve mně“ mohlo znamenat: já, celý já, tělo, krev, duše a božství v nich, abych je zbožstil, abych je definitivně do sebe přijal. Ne nadarmo je eucharistie poutem jednoty. „Já v nich“, aby tak dal věčný život, plod eucharistie. Je to věčný život, o němž se hovoří i v této závěti: život, který znamená poznat Ježíše a Otce.

„A ty ve mně,“ a to je zřejmé. (22. července 1970)

¹⁾ Uvedené texty jsou z knihy Ch. Lubich, *Gesù Eucaristia*, sestavil Fabio Ciardi, Città Nuova Ed., Roma 2014.

O ALELIDECH

Alelidé to je takový zvláštní druh lidí, kteří ke všemu, s čím se setkají, mají nějaké „ale“, nějakou svou výhradu. Jejich řeč není „ano ano“ ani „ne ne“, nýbrž „ano, ale“ nebo „ne, ale“. Kdybyste jim řekli, že dvakrát dvě jsou čtyři, odpoví vám na to pohotově a s jakousi převahou: „Ano, ale dvakrát tři je šest.“ Načež od vás odejdou s uspokojením, že se nedali a že to vaše tvrzení uvedli, jak se říká, na správnou míru. Kdybyste si oddychli, že už je, chválabohu, trochu delší den, namítnou něco na způsob: „Ano, ale s tím se jistě hospodářská mizérie nezlepší.“ Kdybyste se z nějakých naléhavých důvodů pohoršili, že Petr je zloděj a huncút, odpovědí: „Ano, ale tamhle Capl není o mnoho lepší.“ A tak dále.

Jak známo z mluvnice, ale je spojka odporovací. Alelidé nic nevyvracejí ani nepopírají, nýbrž jenom odporují, kladou všemu jakýsi odpor; jsou od náтуры špatní vodiči, ve kterých se ztrácí sdělovaná energie. Nepopírají, že dvakrát dvě jsou čtyři; dají jenom najevo, že na tom pramálo záleží, že si tu čtyřku můžete dát za klobouk a že jsou důležitější fakta, například to, že dvakrát tři je šest. Kdybyste před nimi vytáhli z vody tonoucí dítě, neřeknou vám, že jste to neměli dělat;

spíš se vyjádří asi v ten smysl, že vaše jednání bylo sice správné, ale že na lodi Prinzípessa Mafalda utonulo tři sta nebo kolik osob a ty že nikdo z vody nevytáhl. Můžete pomoci druhému, ale tím se ještě, holenuku, nerozřeší sociální problém. Zkrátka nemůžete udělat nic, ani vyslovit nic, aby se na to nedalo pověsit nějaké ale. Od toho tu jsou alelidé; oni vždycky mají víc rozumu, vždycky mají víc rozumu, vždycky si vzpomenu na něco, co není obsaženo a splněno v dané situaci a co tedy lze káravě vytknout jako nedostatek, neúplnost a špatné řešení.

Být alečlověkem má své výhody:

I. Vědomí intelektuální převahy, s níž opravujeme a „odkazujeme do náležitých mezí“ činy i poznatky svých bližních.

II. Příznivou možnost nic nedělat, nýbrž obírat se jenom zaujímáním svého stanoviska, vytyčit své výhrady a tím jaksi uplatnit své já.

III. Konečně hluboké uspokojení z toho, že takto můžeme nejuspěšněji otravovat druhé lidi.

(z knihy K. Čapka O lidech) -oJ-

BIBLICKÉ POSTAVY – Kvirinius

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius“ (Lk 2, 1-2). Tak začíná evangelium vánoční mše v noci. Tehdy měli být lidé sečtení podle místa, odkud pocházely jejich rodiny, podle praxe, jež se osvědčila pod římskou vládou v Egyptě, přestože jinak převládlo sčítání podle místa bydliště.

Příkaz k provedení tohoto sčítání vydal místodržitel Sýrie Publicus Suplicus Kvirinius, který se podle římského historika Tacita (v jeho Análech) narodil v Lanuviu, v jednom z římských venkovských sídel. Jiný dokument, Monumentum Ancyrinum, politický odkaz, který císař Augustus nechal vyrýt v chrámu zasvěceném Ankyře (v současnosti Ankaře), nás zpravuje o tom, že v roce 12 př. Kr. se Kvirinius stal dokonce konzulem. Vzniká tu nesnáze, kdy se ono sčítání, které by umožnilo přesné určení Kristova narození, vlastně konalo. Jediné doložené sčítání v Palestině bylo v roce 6–7 po Kr., kdy Ježíšovi muselo být alespoň dvanáct let. Je známo, že evangelia vypovídají, že se Ježíš narodil za Heroda Velikého, který zemřel v r. 4 př. Kr. Z toho odvozujeme, že Kristus se narodil okolo r. 6 př. Kr.

A sčítání za Kvirinia? Nabízejí se nám dvě řešení. Podle některých badatelů Lukáš, jindy k dějinám velmi pozorný, buď zaměnil data, nebo chtěl uvést Kristovo narození do

souvislosti se sčítáním, které Ježíše podstatně spojuje s Římskou říší, a tak potvrdit všeobecný význam jeho narození. Šlo by tedy o teologickou reakturu, která se liší od přísných a přesných historických údajů. Jiné řešení přihlíží ke zvláštní Lukášově poznámce, že se jednalo o „první sčítání“ za Kvirinia. Augustus tedy měl plán sčítání, který zahrnoval celou říši.

V r. 7-6 př. Kr. by se dotklo i Herodova království: šlo by spíše o sčítání administrativní než fiskální (Herodes byl pro



Augusta rex socius at amicus, „král druh a přítel“), spojené s přísahou věrnosti císaři a prováděné podle příslušnosti ke kmeni, nikoliv k sídlu kvůli úctě k místním tradicím. Zodpovídal za ně právě Kvirinius, který v té době se zvláštním posláním spravoval Sýrii, když byl místodržitel Santius Saturninus zaneprázdněný dlouhou válkou proti Arménům. Když Kvirinius převzal

plnou odpovědnost za Sýrii, k níž náležela i Palestina, nařídil druhé sčítání, známější a doložené v r. 6-7 po Kr. Jisté je, že Lukáš vidí v Kristově narození vedle historických otázek i událost všeobecného dopadu a podstatný fakt pro dějiny lidstva.

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy) -oJ-

AHOJ DĚTI!



Věřím, že se vám adventní příprava dařila a že v ní také ještě budete těch několik posledních dnů pokračovat. Váš obrázek jistě díky vybarveným smrkům zkrásněl. Ale určitě nejen ten. Pokud jste opravdu pravidelně pracovaly na vašem úkolu a upřímně se modlily, pak zkrásnělo hlavně vaše srdce, které teď bude připravené přijmout tu nejradostnější vánoční zprávu:

„Dnes se vám narodil (tajenka), Kristus Pán, v městě Davidově. (Lk 2,11)

Tato věta z Písma svatého je tak zásadní, důležitá a toužebně očekávaná, že již nepotřebuje žádná další slova. Mluví naprosto jasně a srozumitelně. Je třeba pouze doplnit tajenku, což je váš vánoční úkol, tedy vylustit ji pomocí obrázkové křížovky, která se snaží svými obrázky navodit tu správnou vánoční atmosféru.

Krásné a požehnané Vánoce vám všem.



(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Po Vánocích přichází konec starého občanského roku a začíná rok nový, s novým letopočtem. Mnohdy je spojován s našimi různými předsevzetími. Nestálo by ale za to nechat se jednoduše inspirovat následujícím rozhovorem a velmi působivou kresbou?

K NOVÉMU ROKU

Řekl jsem andělovi, který stál u brány do nového roku:

„Dej mi světlo, abych mohl jistými kroky
jít vstříc nejistotě.“

Odpověděl mi však:

„Jen jdi do tmy a vlož svou ruku do ruky Boží.
To je lepší než světlo a jistější než známá cesta.“

(Překlad anonymního textu)

Přeji krásné Vánoce a do nového roku 2016 Boží požehnání.



Tuto pohlednici namalovala
nevidomá Pavla Francová

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Počet stromků, které jste měly najít, je 26, což je počet adventních dnů letošního roku.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

So 16. 1. – 20.00 hod.	47. Lidový ples KD Verměřovice
So 23. 1. – 14.00 hod.	Dětský karneval Orlovna Dolní Čermná
So 30. 1. – 19.30 hod.	Maškarní ples Orlovna Dolní Čermná

předprodejní místenka:
Marie Pecháčková, Verměřovice 141

tel.: 774 220 970
e-mail: MPECHAJDA@seznam.cz, cenamístenky: 100,- Kč

**SOBOTA 16. LEDNA 2016
KD VERMĚŘOVICE**
začátek ve 20 hodin

Předtančení a bohaté občerstvení

Výtěžek z tomboly jde na pomoc
rodinám vážně nemocných dětí

Ples podpoří senátor **PETR ŠILAR**

MO KDU-ČSL Verměřovice
vás společně se skauty zvou
na tradiční

47. LIDOVÝ PLES



k tanci a poslechu hraje



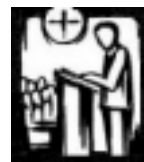
TIGER SWING
z České Třebové

předprodejní místenka:
Marie Pecháčková, Verměřovice 141

tel.: 774 220 970
e-mail: MPECHAJDA@seznam.cz, cenamístenky: 100,- Kč

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Leden 2016			
Pa 1. 1.	Nový Rok, Slavnost Matky Boží Panny Marie	7.30	Pecháčkovi 53
		10.30	Severinovi 342
Ne 4. 1.	2. neděle po Narození Páně	7.30	Řehákoví 283
		10.30	Macháčkovi 55
Ne 10. 1.	Svátek křtu Páně	7.30	p. Vránová 18
		10.30	Klekarovi 292
Ne 17. 1.	2. neděle v mezidobí	7.30	Filipovi 67
Ne 24. 1.	3. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákoví 406
		10.30	p. Hubálková 61
Ne 31. 1.	4. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 12



Únor 2016			
Ne 7. 2.	5. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákoví 406
		10.30	Vašíčkovi 349
Ne 14. 2.	1. neděle postní	7.30	p. Vacková 197
		10.30	Macháčkovi 242
Ne 21. 2.	2. neděle postní	7.30	Kunertovi 300
		10.30	Faltusovi 356
Ne 22. 2.	3. neděle postní	7.30	Havlíčkovi 241
		10.30	Motlovi 11

Příležitost ke svatě zpovědi

Dolní Čermná	neděle 20. 12.	14:00 – 17:00 h.	P. Ján Kubis, P. Pavol Sandanus a P. Josef Roušar
	úterý 22. 12.	15:30 – 18:00 h., také v době mše sv.	P. Pavel Pokorný

Návštěva starších a nemocných farníků

Ve středu 6. 1. 2015 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 7. 1. a v pátek 8. 1. v Dolní Čermné.

Žehnání domů a bytů

V naší farnosti se uskuteční od soboty 2. 1. do neděle 10. 1. 2016 podle časového rozvrhu, do kterého se můžete během svátků zapisovat. Archy k zapsání jsou připraveny v našich kostelích.

Poděkování otci Josefovi

Velikým překvapením pro nás byla výhra první ceny ve farní "soutěži" zaslání pozdravů z prázdnin - večere s otcem Josefem. Chtěli bychom mu srdečně poděkovat za pěkně prožitý večer i za všechno jeho dobré dílo pro nás farníky.

Jiří a Růžena Moravcovi z Verměřovic

Byl pokřtěn a stal se Božím dítětem

v kostele v Dolní Čermné 5. 12. 2015 Jan Vídeňský z Prahy

Křesťansky jsme se rozloučili

v kostele ve Verměřovicích 11. 12. 2015 s paní Janou Skalickou z Verměřovic



Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. neděle adventní
20. prosince 2015
52. a 53. týden/2015

BOHOSLUŽBY V NAŠÍ FARNOSTI O VÁNOCÍCH:

pondělí 21. 12.	před Štědrým dnem		
úterý 22. 12.	před Štědrým dnem	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Emila a Emílii Andrlovy
středa 23. 12.	před Štědrým dnem	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Františka Severina a duše v očistci
čtvrtek 24. 12.	Štědrý den	7:30 16:00 24:00	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích - za Gabriela Macana <i>Mše sv. z vigílie Narození Páně, určena pro všechny, kteří se nemohou zúčastnit půlnoční mše sv., především pro děti. Zpěv koled bude doprovázet rytmická hudba.</i> půlnoční mše sv. v Dolní Čermné, při které zazní „Česká mše vánoční“ J. J. Ryby (místní chrámový sbor)
PÁTEK 25. prosince	slavnost NAROZENÍ PÁNĚ Boží hod vánoční Dnešní sbírka je určena na opravu farního kostela.	9:00 10:30 15:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Maříka a celou rodinu mše sv. v Dolní Čermné - za farníky <i>Hudbou a zpěvem doprovází dětská schola.</i> zpěvy z nešpor v Dolní Čermné
sobota 26. 12.	svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné mše sv. v Petrovicích - za Jana a Barboru Markovy a duše v očistci mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za dar 70 let života s prosbou o další Boží pomoc a ochranu
NEDĚLE 27. prosince	svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa Obnova manželských slibů	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Matyldu Kroulíkovou a manžela Josefa mše sv. ve Verměřovicích - za Jiřinu a Ladislava Stejskalovy a celý rod mše sv. v Dolní Čermné
pondělí 28. 12.	svátek sv. Mlád'átek, mučedníků	15:00	Tradiční šachový turnaj na faře v Dolní Čermné (17. ročník)
úterý 29. 12.	pátý den v oktávu Narození Páně	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Filomenu a Jaroslava Šebrlovy, rodiče a sourozence
středa 30. 12.	šestý den v oktávu Narození Páně	18:00	mše sv. v Dolní Čermné
čtvrtek 31. 12. Konec občán. roku 2015	sedmý den v oktávu Narození Páně	16:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za přijatá dobrodíní
PÁTEK 1. ledna 2016	slavnost MATKY BOŽÍ PANNY MARIE Den modliteb za mír	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za požehnání do nového roku mše sv. v Petrovicích mše sv. v Dolní Čermné - za mír a pokoj pro všechny národy <i>adorace a svátostné požehnání v Dolní Čermné</i>
sobota 2. 1.	sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve	17:00	mše sv. v Petrovicích
NEDĚLE 3. ledna	2. neděle po Narození Páně; Nejsvětějšího Jména Ježíš	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích mše sv. v Dolní Čermné

POUTNÍK, VÁNOCE 2015 - LEDEN 2016

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. ledna 2016, Poutník vyjde 31. ledna 2016

Členové red. kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.